

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK – Gospa Žalosna 7.30 + Mikulić Viktor i Marija god.

UTORAK - sv. Kornelije – **7.00** + Majcen Gabrijel i Hojsak Danijel

SRIJEDA - *kapelica* – **7.00** + Hren Petar, Marija i Jagica

ČETVRTAK – 7.30 + Skupnjak Petar, Pavao, Julio i Milka

PETAK - *Januarije* – 7.30 + Skupnjak Ivan i Marija god.

SUBOTA - sv. Andrija Kim – 19.00 - skupna sv. misa!

NEDJELJA – 25. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Skupnjak Ivan (*Ludbreška*)

11.00 + Kosec Ivan god. (*zaziv Duha Svetoga*)

ŽUPNE AKTIVNOSTI: dječji zbor - nedjelja u 10.00;

ministranti – subota u 10.00.

Iduće nedjelje (21.9.2014.) kod sv. mise u 11.00 će biti zaziv Duha Svetoga za početak nove školske godine. Pozivamo školsku djecu i učitelje da dođu na tu svetu misu!

Sveta **ispovijed** za sve učenike (osnovnoškolce, srednjoškolce i studente) će biti u **petak 19.9.2014. u 16.00!**

*Poniznost je tako dragocjena
da proniče u znanju
nedohvatne i riječima neopisive tajne.“*

– Bl. Ivan Ruysbroeck (1293. – 1381.)

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina VI.

broj 42 (303)

14. rujna 2014.

24. NEDJELJA KROZ GODINU

Knjiga Brojeva

Br 21, 4b-9

U one dane:

Narod putem postane nestrpljiv.

I počne govoriti protiv Boga i protiv Mojsija:

»Zašto nas izvedoste iz Egipta
da pomremo u ovoj pustinji?

Nema kruha, nema vode,

a to bijedno jelo već se ogadilo dušama našim.«

Onda Gospodin pošalje na narod ljute zmije;

ujedale ih one,

tako te pomrije mnogo naroda u Izraelu.

Dode narod k Mojsiju pa reče:

»Sagriješili samo

kad smo govorili protiv Gospodina i protiv tebe.

Pomoli se Gospodinu da ukloni zmije od nas!«

Mojsije se pomoli za narod

i Gospodin reče Mojsiju:

»Napravi zmiyu i stavi je na stup:

tko god bude ujedan,

ostat će na životu ako je pogleda.«

Mojsije napravi zmiyu od mjedi i postavi je na stup.

Kad bi koga ujela ljutica,

pogledao bi u mjedenu zmiyu i ozdravio.

Pričesna pjesma

Kako li je dragocjena,
Bože, tvoja dobrota,
pod sjenu krila tvojih
ljudi se sklanjaju.

ZAŠTO ISUSA NAZIVAMO JAGANJCEM?

U povijesti nekoć nomadskog izraelskog naroda duboko je ukorijenjena simbolika janjeta.

Svakodnevno iskustvo ophođenja sa životinjama, spašavajuća pashalna žrtva pri izlasku iz Egipta i njeno godišnje svečano predočenje isprepliću se u jednom posebnom značenju života pred Božjim licem i prema Njegovoj volji. Čistoća i ljepota žrtvenog janjeta koje propisuje Tora te pristanak s kojim se ono predaje svojoj sudbini, postaju uzorom za egzistenciju predanu Bogu. Tako prorok Izaija u svojoj četvrtoj pjesmi o Sluzi Božjem (Iz 53) opisuje njegovo ponašanje po primjeru janjeta: „Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe... (v. 5) Zlostavljahu ga, a on puštaše, i nije otvorio usta svojih. Ko jagnje na klanje odvedoše ga; ko ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svojih (v. 7). Zato ću mu mnoštvo dati u baštinu i s mogućnicima plijen će dijeliti, jer sâm se ponudio na smrt i među zlikovce bio ubrojen, da grijehе mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločinca (v. 12)“.

Ivan Krstitelj je prenio na Isusa ova proročanstva koja su se od davnina odnosila na Mesiju. Kad je na krštenju vidio da na Isusa silazi Duh Sveti, javno je ukazao na Njega s riječima: „Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!“ (Iv 1, 29). Ovaj ukaz ponovio je još jednom pred prvim učenicima, Ivanom i Andrijom, koji su ga odmah shvatili kao identifikaciju Mesije.

Isus nije slučajno umro poslijepodne u dan uoči Pashe (Iv 18, 28; 19, 24), tj. u sat u kojem su se u Hramu klali pashalni janjci. Time Isus očito postaje istinskim pashalnim Janjetom, čija žrtva stvarno otvara pristup Bogu i ostvaruje pomirenje. Apostol Petar u svojoj Prvoj poslanici sažima ono što se dogodilo kroz žrtvu na križu: „Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom – od svoga bezvrijednog, od otaca baštinjenog načina života, nego skupocjenom krvi Krista, kao nevina i bez mane Janjeta. On je, istina, bio prije poznat (i predodređen), prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitova zbog vas. Po njemu vjerujete u Boga, koji ga je uskrisio od mrtvih i koji ga je proslavio, tako da vaša vjera puna nade bude usmjerena k Bogu“ (1 Petr 1, 18-21).

Izaijino obećanje da će trpljenje i smrt Sluge Božjega služiti opravdanju mnogih, u Prvoj Petrovoj poslanici najavljuje se s mnogo strahopoštovanja, ali ipak istovremeno i pobjednički, štoviše, kao stvarnost koja je nastupila. Petar može jasnije od Izaije spoznati istinskog pravednika, Mesiju, koji se očitovao u Kristu, u liku svog svijeta i vremena: od Boga „predodređen“,

„prije postanka svijeta“, u koji je stupio „tek na kraju vremena zbog vas“, kaže Petar, te naglašava da Ga je konačno Bog uskrisio i postavio u božansku slavu. Petar dakle imenuje tri razine djelovanje kroz koje nam je Krist otvorio pristup Ocu: Njegov zemaljski život, otkupljujuća i pročišćavajuća snaga Njegove žrtvovane Krvi i Njegova proslava u uskrsnuću kroz koje dovodi Ocu sve one koji u Njega vjeruju.

Smrt na križu je središte iz kojega nas obasjava odlučna Božja ljubav, o kojoj već Stari zavjet neprestano govori. Sin Božji sâm uzima mjesto Pravednika, Sluge Božjega, onoga koji će biti „proboden radi našega grijehа, satrven radi naših opačina“ (Iz 53, 5) i k tome „prezren“ (Iz 53, 3) od neupućenih, kako je Izaija prorekao. Tek gledajući križ prepoznamo veličinu i radikalnost, beskompromisnost Njegova predanja, i tek ovdje sa zaprepaštenjem prepoznamo uništavajuće djelovanje naših grijehа. U ponoru bezizlaznog užasa koji se pri ovoj spoznaji u nama rađa, Ivan dobacuje riječi iz Starog zavjeta poput ključa koji nam otvara smisao naizgled besmislenoga. Od nas se traži da ne odvratimo svoje oči od pogleda na ovog izmučenog mrtvacа, što bismo rado učinili, već da Ga promatramo i u ovom promatranju dopustimo da u nama raste shvaćanje. Jer, Probodeni u svojem savršenom predanju Očevoj volji istovremeno utjelovljuje početak Kraljevstva Božjeg, novo prodiranje života u svjetlu božanske milosti, našu nadu.

Stoga ne iznenađuje da i Knjiga Otkrivenja, koja u velikim vizijama pripovijeda o propasti našega svijeta te novom Nebu i novoj Zemlji, u središte obnovljenog stvorenja stavlja Krista u slici žrtvovanog Janjeta. Vidio Ivan izvještava: „Tada opazih između prijestolja s četirima Bićima i između Staraca ‘Janje’ gdje stoji kao ‘zaklano’“ (Otkr 5, 6). Nitko osim Janjeta nije kadar otvoriti pečat knjige s Božjim odlukama. U liku Janjeta krije se „Lav’ iz Judina plemena, Davidov ‘Izdanak’“ koji je „pobijedio“ (Otkr 5, 5), što vidio objašnjava jedan od Staraca koji stoje oko prijestolja. Ivan čuje kako glasovi svih stvorenja u klanjanje Bogu uključuju i Janje: „Onomu koji sjedi na prijestolju, i Janjetu: hvala, čast, slava i vlast u vijeke vjekova!“ (Otkr 5, 13). Svi u velikom mnoštvu spašenih na svojim čelima nose upisana imena Janjeta i Njegova Oca (Otkr 14, 1), tj. to su otkupljeni koji pripadaju Božjem vlasništvu.

U novom Jeruzalemu koji se spram neba uzdiže urešen poput nevjestе, da bi postao „žena Janjetova“ (Otkr 21, 9) neće više biti Hrama, „jer njegov Hram jest Gospodin, Bog, Svemogući, i Janje“ (Otkr 21, 22), kaže vidio. I čuje naredbu: „Piši: Blago onima koji su pozvani na Janjetovu svadbenu gozbu!“ (Otkr 19, 9).